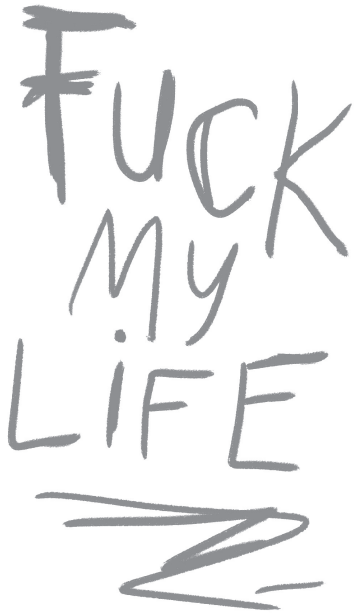
Petra Pardon

florentina

Onderstroom

MANTEAU

Kenmerk 20921 – Gezondheidsinspectie Vlaanderen

Geachte mevrouw Casteels,

Op basis van de verontrustende informatie die we ontvangen hebben met betrekking tot de volksgezondheid en uw zaak 'Harry's', gevestigd op Grensstraat 18 te 3200 Aarschot, zijn we genoodzaakt een grondige inspectie in te plannen om zeker te zijn dat alle normen met betrekking tot voedselveiligheid ter plaatse gerespecteerd worden.

Mocht dit niet het geval zijn, dan zullen we overgaan tot gepaste maatregelen, waaronder het sluiten van de zaak.

We appreciëren uw medewerking.

Met vriendelijke groet,

Tim Hooremans
Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen

Charlie

Blaffende honden bijten niet, Tina.
Ik weet dat je het weet. Maar ik zeg
het toch nog maar een keer.

Weet ik dat echt?

Natuurlijk weet je dat echt. Ze gaan
de Harry's niet zomaar sluiten.

Het lijkt anders wel zo.

Alleen al de taal die ze gebruiken: hoe
kunnen ze nu willen dat mensen hen
serieus nemen als ze het hebben over
'verontrustende informatie' en 'gepaste
maatregelen'? En vooral die laatste: welke
andere keus heb je dan meewerken?

Ze nemen zichzelf serieus.
Dat is meer dan genoeg.

Wat is die 'verontrustende
informatie' eigenlijk?

Dat is inderdaad de vraag. Wat denken
ze te weten? En hoe zijn ze aan die info
gekomen? Het is een brief die vooral
uitblinkt in vaagheid. En ik heb al gebeld,
maar dan krijg ik te horen dat ze geen
vragen via de telefoon beantwoorden.
Dat ik een e-mail moet sturen.

Misschien was er een inspectie vlak voor jij de Harry's hebt geërfd? Waarschijnlijk heeft een of andere ambtenaar een verkeerd vinkje gezet en is alles opgelost als dat vinkje verdwijnt. Wedden?

Ik heb het aan Fifi gevraagd. Hij wist in elk geval van niets. Maar ik weet niet of ik daarop kan afgaan. Fifi is meer een man van de sfeer dan van de praktische zaken.

Je weet dat je dat eigenlijk niet kunt doen, bedoel je. Er kan daar een heel leger inspecteurs passeren zonder dat Fifi het zou merken.

Wat moet ik wél doen, Charles? Dat is de vraag! Harry vergeeft het me nooit als ik zijn levenswerk nu zou moeten sluiten door een of andere domme fout.

Dat gaat niet gebeuren, Flo. Daar ben je veel te slim voor.

Dat kun je nu allemaal wel zeggen. Maar ik zal toch iets moeten doen.

Begin met op te ruimen.

Opruimen?

Werkt altijd. Als ik niet weet wat eerst te doen, ga ik opruimen. Dat geeft rust. In je huis en in je hoofd. En dan gebeurt er altijd wel iets.

Opruimen.

Opruimen. Waar jij zo'n hekel aan hebt.

Inderdaad.

Veel plezier ermee. 😉

Een échte vriendin zou nu aanbieden om te komen helpen...

Jij bent het mooiste wat me ooit is
overkomen. Elke keer als ik aan
jou denk, mag ik mijn handjes
kussen. En jouw mond.
Die ook. Love you!

Flo draait haar haren nog maar eens in een staart. Er blijven plukjes uit vallen en die kriebelen vervelend in haar ogen. De hoeveelheid stof die door de kelder van de Harry's dwarrelt, heeft daar vast ook iets mee te maken. Ze wrijft met haar arm over haar gezicht, zucht een keer diep en begint aan de volgende doos te trekken. Wat heeft haar bezield om Charlie op haar woord te geloven en daadwerkelijk te gaan opruimen? Ze kan de vraag niet beantwoorden. Dus stelt ze zichzelf de vraag bij elke nieuwe doos nog een keer: waarom, Flo? Waarom?

Dit is de verste uithoek van de Harry's. De kelder waarvan ze het bestaan pas eergisteren per ongeluk heeft ontdekt, op zoek naar een tweede zekeringenkast die voorlopig onvindbaar blijft. De hele ruimte van amper vier vierkante meter stond tot het plafond volgestapeld met dozen. Keurig op elkaar, dat wel. Het was het soort stapel waar je van af moet blijven. Want eenmaal je begint te trekken, is er alleen nog maar chaos. Flo weet het best. Dus waarom, waarom is ze dan toch beginnen trekken? Was er nog niet genoeg chaos in haar leven op dit moment?

Met elke doos die ze versleept, galmen de woorden van de brief door haar hoofd. En vooral: nog meer vragen. Wat is die informatie die de FAVV heeft gekregen? En van wie hebben ze die gekregen? Hoe kan het dat zij, als eigenaar, niet eens weet over welke informatie het gaat? En hoe kan het dat er zomaar meteen met sluiting wordt gedreigd? Denken ze dat mensen hun brieven anders niet serieus zouden nemen? Hebben die ambtenaren enig idee hoe zij de afgelopen maanden met bloed, zweet en tranen heeft gewerkt om de zaak open te kunnen houden? En nu zou ze moeten sluiten omdat het er niet hygiënisch genoeg aan toegaat in 'de keuken'? De Harry's heeft een bar! Ze verkopen chips en borrelnootjes. Niets klopt er van deze hele situatie, niets!

Flo trekt woest aan de doos voor zich. Een foute keuze, ze beseft het meteen. Het is de middelste doos in een stapel, die nu vervaarlijk begint te kantelen. Flo doet haastig drie stappen achteruit. Tot ze met haar rug tegen de muur staat en alleen nog maar haar armen kan omhoogsteken en haar gezicht kan wegdraaien en kan hopen, bidden, smeken dat de dozen die nu door de lucht vliegen niet recht in haar gezicht landen.

Het gaat écht gebeuren, ik voel het! We hebben eindelijk een geschikt gebouw gevonden. Meer dan geschikt. Het is prachtig, perfect, precies wat ik voor ogen had toen ik begon te zoeken. Het soort gebouw waarvan Michel meteen zei dat we het nooit zouden vinden. En nu hebben we het toch gevonden! Het is duur, dat wel. We zullen ons behoorlijk moeten oprekken. En veel loon zal er de eerste maanden niet uit te betalen vallen.

Maar wat doet dat ertoe? We hebben een gebouw gevonden! En het wordt van ons. Ik voel het gewoon! Better SNS gaat eindelijk echt van de grond komen. Als ik alleen maar denk aan al die mensen die we zullen kunnen helpen, al die levens die we echt zullen kunnen veranderen... dan loop ik rond met een smile op mijn gezicht waar ik zelf bijna over val. Hoe zalig kan het leven zijn?

Huilend zit Flo tussen de omgevallen stapel dozen op de grond. Haar hart davert, het snot loopt over haar gezicht, het stof prikt in haar oren en ogen. En waar is haar zakdoek gebleven? Ze wrijft uiteindelijk gewoon met haar mouw onder haar neus. Flo kantelt haar hoofd tegen de muur achter zich. Wat als die doos boven op haar was gevallen? Hoelang zou het duren voor iemand haar zou komen zoeken? Ze zou hier uren in de kelder kunnen liggen met een gebroken been. Het is nog maar negen uur 's morgens.

Flo stampt tegen de doos, die openbarst, waardoor haar been doorschiet en tegen de muur stampt. Een pijnscheut gutst vanuit haar kuit tot haar bil. Flo hapt naar adem. Om zich vervolgens compleet en ongegeneerd aan de huilbui over te geven. Belachelijke brief! Idiote ambtenaar die hem zonder meer verzendt! Charlie met haar domme ideeën. Opruimen! Alsof! En zij die die domme ideeën zonder nadenken probeert uit te voeren. Zie haar hier nu zitten. Flo probeert de chaos voorzichtig in zich op te nemen. Gescheurde dozen. Dozen die nu op een hoop liggen in plaats van in keurige torentjes. Dozen waarvan de inhoud verspreid ligt over de vloer.

Flo knijpt haar ogen dicht. Schudt haar hoofd. Blijft schudden tot haar slapen tegen de muur schuren. Wat heeft haar in godsnaam bezield? Ze knijpt nog een keer haar ogen dicht. Slikt. Wrijft nog een keer met haar mouw onder haar neus en tokkelt met haar vingers op de dichtstbijzijnde doos. Ze weet best wat haar bezielde. De chaos in haar leven is weer zo overweldigend dat ze ervoor koos om de chaos aan te pakken die het overzichtelijkst leek. De chaos die wel oplosbaar leek. Flo snuift. Met de nadruk op *leek*.

Ze duwt zichzelf wat rechter tegen de muur. Staart een poosje naar de rommel rondom zich zonder die nog echt te zien. Dan grijpt ze haar telefoon, duwt op bellen en wacht twee tellen tot Charlie antwoordt.

'Tina!'

'Charlie. Heb je een uurtje, of twee?'

'Waarvoor?'

'Het uitvoeren van een van jouw geweldige ideeën. Ik kan er wel wat hulp bij gebruiken.'

‘Zou je dat nu wel doen?’ Charlie bijt op haar lip en kijkt naar de doos die Flo tussen haar armen geklemd houdt. De laatste doos uit de kelder van de Harry’s. De enige doos die nog niet ‘opgeruimd’ is. Er staan nu nog maar twee stapels dozen tegen de muur. Met de inhoud ervan keurig op de dozen geschreven. Daarnaast staat een rijtje van meer dan tien vuilniszakken.

Flo klemt de doos nog wat steviger tegen haar borst. Ze is blij dat haar vriendin haar net geholpen heeft. Blij met het opgeluchte gevoel dat door haar lijf zindert. Zie je wel! Ze kan chaos oplossen! Ze kan problemen aanpakken. Het kan, allemaal! Dat gevoel wil ze vasthouden. Dat gevoel heeft ze nodig voor alle andere, veel grotere problemen die op haar staan te wachten. Ze wil niet dat Charlie in dat gevoel begint te prikken met vervelende vragen.

‘Het zijn aantekeningen van mijn moeder!’ antwoordt Flo verontwaardigd.

‘Daarom juist. Denk je dat het een goed idee is dat jij zonder overleg gaat neuzen in iets wat heel erg lijkt op het dagboek van jouw moeder?’

‘Het gaat over ons bedrijf.’ Flo tikt met haar vinger op de kaft van het groene schrift dat bovenaan in de doos ligt. ‘BETTER SNS’ staat er in vette letters op geschreven.

‘Ik ken weinig wat jouw moeder dichter aan het hart ligt dan haar bedrijf, Flo. Dus dit is hetzelfde als haar dagboek.’

‘Het is van meer dan twintig jaar geleden. Mama weet vast niet meer dat het bestaat!’ Het is Flo’s beurt om op haar lip te bijten. Dat Nadia iets zou vergeten wat duidelijk over haar bedrijf gaat. Dat idee alleen al is ondenkbaar.

Charlie houdt haar hoofd schuin.

‘Misschien kan ik er iets uit leren over hoe ik de zaken nu moet aanpakken.’

Flo hoort haar vriendin al denken: dat kun je toch ook aan je moeder vragen dan?

Ze ziet haar vriendin er ook meteen het antwoord achter denken: nee, dat kan niet.

Nadia zou het antwoord verpakken in schuldgevoelens, verwachtingen en teleurstelling. Die boodschap zou zeker aankomen. Maar geholpen zou Flo daarmee niet zijn.

Charlie schudt haar hoofd, maar ze zegt niks meer. De boodschap is ook bij haar aangekomen.

Flo rommelt verder in de doos. Ze haalt er een laptop uit die volgeplakt is met roze glitterstickers. 'Deze ziet eruit alsof hij van Harry zou kunnen zijn.' Ze doet geen moeite om de opwinding en blijdschap in haar stem te verbergen. 'Stel je voor, Charlie!'

Flo blijft in de doos staren. Ze wil haar vriendin niet aankijken, want ze weet wat ze nu in Charlies ogen zou zien. Blijdschap voor haar, dat zeker. Maar ook medelijden. En als er iets is wat ze niet wil, dan wel dat. Zij is geen *pity project*. Dat zal ze verdorie ook nooit worden.

Ze veegt, nog maar eens, het haar uit haar gezicht met haar arm. De doos schuurt langs haar wang.

'Ik ga een bad nemen. Een lang, warm bad. Bedankt voor je hulp!' Ze vlucht de kelder uit voor Charlie nog iets kan zeggen.

© 2026 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Petra Pardon, De Mensen & VTM

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk: oktober 2026

Omslagontwerp en opmaak binnenwerk: Jirka De Preter

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4347 0
D/2026/0034/289
NUR 340